

личнитѣ вкусове на послѣдния изпъкнатъ като главни ръководни принципи въ едно историко-литературно дѣло, каквото е една история на съвременната българска литература, може само да се съжالياва, че погрѣшенъ пътъ е избралъ прѣдполагаемиятъ авторъ, за да постигне една цѣль, отъ която той неволно би се отдалечилъ по тоя начинъ, вмѣсто да се приближава до нея.

И най-послѣ: на единъ обективенъ историкъ на съвременната ни литература се налага необходимостта да прѣоцѣни самостойно и безстрашно—като скжса съ всички изтъркани литературно-критически легенди и прѣдрасждъци, завѣщани намъ отъ досегашната критика—главно отъ Д-ръ Кръстева—всички домашни литературно-художествени цѣнности; но като посѣга дръзко тукъ-тамъ да развѣнчае при дадени случаи извѣстни неприкосновени литературни божества, нека историкътъ не бжде прѣкалено строгъ къмъ ония „непризнати“ и полупризнати „таланти“ и по-слаби дарования, които тѣй или ииакъ сж проявили своя творческа индивидуалностъ или сж на пътъ да се оформятъ въ оригинални, свободно развиващи се писателски личности. Има млади наши поети и писатели, които работятъ повече отъ десетъ години по списанията, издаватъ не една и двѣ стихотворни сбирки или сборници съ разкази, за които—критиката и зжбъ не е обѣлила, а ги е отминала съ високомѣрно мълчание. Разколебани въ собственото си призвание и въ творческата си дѣеспособностъ, голѣма часть отъ тѣзи безшумно работещи труженици на литературната нива, прѣставатъ най-послѣ да пишатъ и заглѣхватъ въ печално и глухо заустение, като тихи, самотни храмове, въ чиито кандила отдавна е догорѣло маслото, а дворътъ имъ въ бурени е обрасълъ.

Ако бихъ билъ достоенъ да се заловя за подвига да пиша една история на най-новата българска литература (отъ 1850 г. до днесъ), азъ бихъ споменалъ поне съ по единъ-два реда десетки имена на живи мъртавци—поети и писатели, които напълно заслужааатъ признаване и които отдавна безнадежно чакатъ своята справедлива оцѣнка—награда за своитѣ красиви юношески мечти, за миналитѣ безсънни нощи, прѣкарани на работната маса прѣдъ лампата, съ перо въ ръка,—въ свѣтли блѣнове за романтиченъ животъ, за извѣстностъ и слава

Карнабатъ, 3 XII. 1920 г.

